

## The Poetry of Torah

Rabbi Naftali Zvi Yehuda Berlin ("The Netziv," 1816-1893), Introduction to *HaEmek Davar*

We still have to understand how the whole Torah could be called a poem. Surely it is not written in the language of poetry! Rather, the answer is that Torah has in it the nature (*teva*) and the richness (*segulah*) of poetry.

For the Torah speaks in an indirect language (*melitzah*). And it is well-known to anyone who has studied it, that this kind of indirect language is very different from the language of prose.

For in a poem, the idea is not fully explained the way it is in prose. And so, one has to analyze it "from the side," saying that one rhyme means this, and another rhyme means that. And that is not just creative interpretation (*drush*). That is simply the nature of poetry, even the most basic poetry...

This is the nature of the whole Torah as well, whose stories are not fully explained. Rather, one has to make insights and explanations based on the intricacies of the language. And this is not just creative interpretation. On the contrary, this is the most basic way to understand the verses...

In poetry, there is also a richness that comes from it having been adorned with all kinds of hints, in a way that isn't done with prose. Like the custom of using the first letter in each line to spell out the alphabet, or to write out the poet's name. There is a richness that is special to this indirect language, and not to prose...

So it is exactly with the whole of the Torah, all of it.

Aside from the most basic, simple reading there are many secrets and hidden ideas in every word. Because of this, there are many instances when the language of the Torah is not to be read literally.

And all this is not true for the Holy Torah alone, but with all sacred scripture.

הא מיהא יש להבין היאך נקרא כה"ת שירה. והרי לא נכתבה בלשון של שירה. אלא ע"כ יש בה טבע וסגולת השירה.

שהוא דבור בלשון מליצה. דידוע לכל מבין עם תלמוד דמשונה המליצה מספור פרזי בשני ענינים בטבע ובסגולה.

דבשיר אין הענין מבואר יפה כמו בספור פרזי. וצריך לעשות הערות מן הצד. דזה החרוז כוון לזה הספור. וזה החרוז כוון לזה. ולא מיקרי דרוש. אלא כך הוא טבע השיר אפי' של הדיוט...

כך הוא טבע כל התורה שאין הספור שבה מבואר יפה. אלא יש לעשות הערות ופירושים לדקדוקי הלשון. ולא נקרא דרוש. אלא כך הוא פשט המקרא...

דבשיר יש סגולה לפארה ברמזים מה שאינו מענין השיר. כמו שנהוג לעשות ראשי החרוזים בדרך א"ב או שם המחבר. וסגולה זו מיוחדת במליצה ולא בספור פרזי...

ודבר זה ממש היא בכה"ת כולה.

שמלבד הענין המדובר בפשט המקרא. עוד יש בכל דבר הרבה סודות וענינים נעלמים אשר מחמת זה בא כ"פ המקרא בלשון שאינו מדויק כ"כ.

וכ"ז אינו רק בתורה הקדושה אלא בכל מקראי קדש.